

DOMINGO III DE CORESMA

Primeira Lectura Ex 17, 3-7
Dános auga para beber (Ex 17, 2)

LECTURA DO LIBRO DO ÉXODO

Naqueles días, o pobo padecía a sede e murmuraba contra Moisés pola falta de auga:
- ¿Por que nos sacaches de Exipto, para facernos morrer de sede, a nós, ós nosos fillos e á nosa habenza?

Moisés clamou entón cara ó Señor:

- ¿Que podo facer con esta xente? Acabarán por acantazarme.

O Señor respondeulle:

- Pasa diante do pobo, toma contigo algúns dos anciáns de Israel, leva na man a caxata coa que golpeáche-lo Nilo e camiña. Eu presentareime diante túa, sobre a rocha, alá no Horeb. Ti golpeara-la rocha, e dela sairá auga para que o pobo beba.

Moisés fíxoo así, á vista dos anciáns de Israel.

Chamáronlle a aquel lugar Masah e Meribah, porque os israelitas contenderon co Señor e puxérono a proba, preguntando: "¿Está o Señor connosco ou non?".

Palabra do Señor

SALMO RESPONSORIAL Sal 94, 1-2. 6-7. 8-9

R/. (8): **¡Oxalá escoitedes hoxe a voz do Señor!
Non endurezáde-los vosos corazóns.**

Vinde, cantémoslle ó Señor,
aclamémo-la nosa Rocha salvadora;
acheguémonos á súa presenza dándolle gracias,
aclamémolo con cancións.

Vinde, adorémolo prostrados,
axeonllémonos perante o Señor, que nos creou,
pois el é o noso Deus,
e nós sómo-lo seu pobo, o rabaño que el guía.

Oxalá escoitedes hoxe a súa voz:
non endurezáde-los vosos corazóns, coma en Meribah,
coma o día de Masah, no deserto,
onde os vosos pais me tentaron:
provocáronme, por máis que tiñan visto os meus feitos.

Segunda Lectura Rm 5, 1-2. 5-8
O Amor derramouse en nós polo Espírito que se nos deu

LECTURA DA CARTA DO APÓSTOLO SAN PAULO ÓS ROMANOS

Irmáns:

Xustificados pola fe, estamos en paz con Deus, por medio do noso Señor Xesús Cristo. Por El temos tamén acceso na fe a esta gracia na que nos mantemos; e nos sentimos ledos pola esperanza de acada-la gloria de Deus.

E a esperanza non falla, porque o amor de Deus verteuse nos nosos corazóns mediante o Espírito Santo, que se nos deu.

Pois xa cando nós estabamos aínda, no tempo preciso, Cristo morreu polos impíos. Non é doado que alguén morra por un home xusto (anque por un home bo aínda haxa alguén que estea disposto a morrer); pero Deus demostrouno-lo seu amor no feito de que, sendo aínda pecadores, Cristo morreu por nós.

Palabra do Señor

VERSÍCULO Cf. Xn 4, 42. 15

Señor, verdadeiramente ti e-lo Salvador do mundo;
dame auga viva, para que non teña máis sede.

Evanxeo Xn 4, 5-42 (longo)
Manancial de auga que salta ata a vida eterna

LECTURA DO SANTO EVANXEO SEGUNDO XOÁN

Naquel tempo, chegou Xesús a unha cidade da Samaría chamada Sicar, preto do terreo que lle deixara Xacob a seu fillo Xosé. Estaba alí o pozo de Xacob. E Xesús, canso do camiño, sentou onda o pozo. Era preto das doce da mañá. Chegou unha muller da Samaría sacar auga. E Xesús díxolle:

- Dáme de beber.

(Os seus discípulos foran á vila, mercar comida).

Preguntoulle entón a muller samaritana:

- ¿Como é que ti, sendo xudeu, me pides a min, muller samaritana, que che dea de beber? (Porque os xudeus non se levan cos samaritanos).

Respondeulle Xesús:

- Se coñecése-lo don de Deus e quen che di "dáme de beber", ti mesma lle pedirías a el e el daríache auga viva.

Replicoulle a muller:

- Señor, se ti nin sequera tes caldeiro e o pozo é fondo, ¿de onde pensas quitar esa auga viva? ¿Seica es ti máis có noso pai Xacob, quen nos deu este pozo, do que beberon el, seus fillos e mailo seu gando?

Xesús contestoulle:

- Todo o que bebe desta auga terá sede outra vez; pero o que beba da auga que eu lle darei, nunca máis terá sede: a auga que eu lle darei, converterase dentro del nunha fonte que saltará ata a vida eterna.

A muller suplicou:

- Señor, dáme, logo, desa auga para non ter sede nin ter que vir aquí por ela.

Díxolle Xesús:

- Vai chamar polo teu marido e volve aquí.

A muller contestou:

- Non teño marido.

Xesús díxolle:

- Falaches ben, dicindo "non teño marido"; tiveches cinco homes e o que tes agora non é teu marido. Desta si que faláche-la verdade.

A muller respondeu:

- Señor, vexo que ti es profeta. Os nosos pais adoraron neste monte e vós dicides que é en Xerusalén onde hai que adorar a Deus.

Xesús díxolle:

- Faime caso, muller: chega a hora en que nin neste monte nin en Xerusalén adoraráde-lo Pai. Vós adoráde-lo que non coñecedes; nós adorámo-lo que coñecemos, pois a salvación vén dos xudeus. Pero chega a hora -e velaí- en que os verdadeiros adoradores adorarán o Pai en espírito e verdade, pois eses son os adoradores que procura o Pai. Deus é espírito e cómpre que os que o adoran, o adoren en espírito e verdade.

Respondeu a muller:

- Sei que está para vi-lo Mesías, o chamado Cristo. Cando el veña, hanos clarexar tódalas cousas.

Díxolle Xesús:

- Son eu, o que está falando contigo.

Nisto chegaron os seus discípulos e chamóulle-la atención que falase cunha muller. Pero ningún lle preguntou: "¿Que pretendes?" ou "¿De que falas con esa?"

Entón, deixando a muller o seu cántaro, foi á vila e díxolles ós veciños:

- Vide ver un home que me dixo todo canto eu fixen. ¿Non será el o Mesías?

Eles saíron da vila e viñeron onda el.

Mentres, os seus discípulos insistíanlle:

- Rabbí, come.

Mais el díxolles:

- Eu teño para xantar unha comida que vós non matinades.

Diciáanse entón os discípulos, uns ós outros:

- ¿Traeríalle alguén de comer?

Xesús díxolles:

- A miña comida é face-la vontade daquel que me mandou e levar ó remate a súa obra. ¿Non dicides vós que aínda faltan catro meses para que chegue a seitura? Ben, pois mirade o que vos digo: erguede os vosos ollos e veredes que os campos están brancos para a seitura. O que sega recibe a paga e recolle froito para a vida eterna, de xeito que se alegra tanto quen sementa coma quen sega. Pois nisto é verdadeiro o dito de que un é quen sementa e outro quen recolle. Eu mandeivos recolle-lo que vós non traballastes: outros traballaron e vós recolléste-lo froito do seu traballo.

Moitos samaritanos daquela vila creron nel, pola palabra da muller, que declaraba: "díxome todo canto eu fixen". Por iso os samaritanos chegados onda el, rogábanlle que quedase con eles; e quedou alí dous días. E creron aínda moitos máis polo que el lles dixo. Diciánlle despois á muller:

- Xa non cremos polo que ti nos contaches: nós mesmos o escoitamos e sabemos que este é de verdade o Salvador do mundo.

Palabra do Señor

Ou máis breve: 5-15. 19b-26. 39a. 40-42

LECTURA DO SANTO EVANXEO SEGUNDO XOÁN

Naquel tempo, chegou Xesús a unha cidade da Samaría chamada Sicar, preto do terreo que lle deixara Xacob a seu fillo Xosé. Estaba alí o pozo de Xacob. E Xesús, canso do camiño, sentou onda o pozo. Era preto das doce da mañá. Chegou unha muller da Samaría sacar auga. E Xesús díxolle:

- Dáme de beber.

(Os seus discípulos foran á vila, mercar comida).

Preguntoulle entón a muller samaritana:

- ¿Como é que ti, sendo xudeu, me pides a min, muller samaritana, que che dea de beber?

(Porque os xudeus non se levan cos samaritanos).

Respondeulle Xesús:

- Se coñecése-lo don de Deus e quen che di "dáme de beber", ti mesma lle pedirías a el e el daríache auga viva.

Replicoulle a muller:

- Señor, se ti nin sequera tes caldeiro e o pozo é fondo, ¿de onde pensas quitar esa auga viva? ¿Seica es ti máis có noso pai Xacob, quen nos deu este pozo, do que beberon el, seus fillos e mailo seu gando?

Xesús contestoulle:

- Todo o que bebe desta auga terá sede outra vez; pero o que beba da auga que eu lle darei, nunca máis terá sede: a auga que eu lle darei, converterase dentro del nunha fonte que saltará ata a vida eterna.

A muller suplicou:

- Señor, dáme, logo, desa auga para non ter sede nin ter que vir aquí por ela.

Vexo, Señor, que ti es profeta. Os nosos pais adoraron neste monte e vós dicides que é en Xerusalén onde hai que adorar a Deus.

Xesús díxolle:

- Faime caso, muller: chega a hora en que nin neste monte nin en Xerusalén adoraráde-lo Pai. Vós adoráde-lo que non coñecedes; nós adorámo-lo que coñecemos, pois a salvación vén dos xudeus. Pero chega a hora -e velaí- en que os verdadeiros adoradores adorarán o Pai en espírito e verdade, pois eses son os adoradores que procura o Pai. Deus é espírito e cómpre que os que o adoran, o adoren en espírito e verdade.

Respondeu a muller:

- Sei que está para vi-lo Mesías, o chamado Cristo. Cando el veña, hanos clarexar tódalas cousas.

Díxolle Xesús:

- Son eu, o que está falando contigo.

Moitos samaritanos daquela vila creron nel. Por iso os samaritanos chegados onda el, rogábanlle que quedase con eles; e quedou alí dous días. E creron aínda moitos máis polo que el lles dixo. Dicíanlle despois á muller:

- Xa non cremos polo que ti nos contaches: nós mesmos o escoitamos e sabemos que este é de verdade o Salvador do mundo.

Palabra do Señor